

[A. C. Normann.]

tisk uddannede politifolk kan opnå chefstillinger.

Vi havde meget gerne set en demokratiseret forfremmelsesordning for eliten af de dygtige politifolk, men har undladt at stille forslag, da vi ikke opnåede støtte fra anden side. Men bortset fra dette punkt, hvor der altså har været uenighed, tror jeg, at udvalget i samarbejde med den højtærede minister har fundet frem til en god ordning, som giver politiet de bedste muligheder for udøvelsen af dets samfundsnyttige funktioner, og vi er i stand til at anbefale lovforslaget.

Vagn Bro: Det er måske ikke helt urimeligt, at jeg gerne ville have lejlighed til at knytte et par enkelte bemærkninger til dette lovforslag.

Jeg kan tilslutte mig de stillede ændringsforslag, idet jeg dog ikke vil benægte, at ændringsforslag nr. 1 og 2 til lovens § 110, hvorved det bestemmes, at foruden politikorpset også politiets kontorpersonale henlægges under rigspolitichefen, er dem, der tiltaler mig mindst. Ligesom dommerkontorernes kontorpersonale henhører under justitsministeriet, der jo skal fremskaffe de nødvendige bevillinger, når personalet skal udvides, burde efter min mening også politiets kontorpersonale henhøre under justitsministeriet. Jeg er også en lille smule bange for, at justitsministeriet, der efter loven er politiets øverste foresatte, i nogen måde vil komme til at mangle et mere praktisk indseende med og kendskab til det daglige liv og arbejde i landets politigarde, men muligt er det, at kasseinspektionerne kan bringe kontakten her i orden. Når imidlertid alle i udvalget har kunnet enes om den foreslåede ordning og den høje minister også har tiltrådt den og det vel samtidig er foreslået af økonomiske grunde, skal jeg heller ikke indtage et særstandpunkt på dette område, så meget mindre, som jeg ved, at vi alle har den fulde tillid til rigspolitichefemødets vilje til her at gøre et sagligt og ligeligt arbejde overfor politikredsene. Så må vi se, hvorledes denne udvikling vil forme sig fremefter.

Med hensyn til lovforslagets ændringsforslag til retsplejelovens § 114, stk. 2 — det er den bestemmelse, der omhandler den

særlige instruks, som skal gives med henblik på de retningslinier, rigspolitichefen kan fastsætte for politidirektøren og politimestrene — vil jeg gerne udtale min glæde over, at jeg forstod under udvalgsbehandlingen, at den højtærede minister er indforstået med, at både når instruksen nu skal udarbejdes, og senere, hvis den skal ændres, vil den blive forelagt politimestrenes repræsentanter, altså bestyrelsen, og jeg nærer så ikke tvivl om, at det samarbejde, der hidtil er foregået mellem justitsministeriet, rigspolitichef, politidirektør og politimestre kan fortsætte på bedst mulig måde og ikke vil blive forrykket ved en sådan instruks.

Dernæst har jeg et enkelt spørgsmål i anledning af en udtalelse af udvalgets ærede formand, fremsat med henblik på en sætning i betænkningen, der lyder:

„Under hensyn til denne politiafdelings“ — det er færdselspolitiets — „vigtige opgave påpeger udvalget ønskeligheden af en forøgelse af styrken, navnlig med henblik på arbejdet i landdistrikterne.“

Dette er jeg ganske indforstået med. Jeg har forstået ministeren således, at færdselsforholdene her i Danmark er af den beskaffenhed i øjeblikket, at det bliver aldeles nødvendigt, at der kommer retledende politi på vejene. Det er nu blevet sagt, at det skal navnlig ske ved reduktion andetsteds. Det er muligt. Kan der reduceres indenfor forskellige politikredse, er det klart, at vi alle er indforstået med, at det gøres, men jeg opfatter denne bemærkning som udtryk for, at selvom man ikke kan dette, er det meningen, at man vil sætte kraftigere ind på vore landeveje. Jeg ville være meget taknemlig for at høre en udtalelse af den højtærede minister herom.

Så vil jeg have lov til til allersidst at komplimentere den højtærede justitsminister og departementet for dette lovforslag, der faktisk bygger på den bestående ordning, og jeg vil takke det ærede folketingsudvalg, der er enedes om så få ændringer. De store politistyrker i dette folk står bag dette lovforslag, og det er mig en glæde at have konstateret, at også politicheferne ude i landet — altså mine kolleger — i større og større tal har sluttet op om denne ordning, som jeg altid i sammenligning med departementalordningen har fundet mest stem-